

השריון במבצע "צוק איתן"

ארבע חטיבות השריון בסדיר ועוד שלוש חטיבות שריון במילואים השתתפו באופן ישיר ועקיף במבצע "צוק איתן". מערכות השו"ב המתקדמות שבשריון והעוצמה המוכחת של הטנקים גם בסוג זה של לחימה, הפכו את הטנקים למצרך מבוקש אצל מפקדי החי"ר בצוותי הקרב המשולבים. כ־60 אחוזים מהמחבלים חיסלו הטנקים

אל"ם (במיל) בני מיכלסון

בדרך ללחימה
צילום: יששכר רואס

חטיבות השריון שנטלו חלק במבצע "צוק איתן"

הרקע האסטרטגי

ב-3 ביולי 2013 הדיח הגנרל אסיסי מפקד צבא מצרים, את הנשיא המכהן מוחמד מורסי, ותפס את השלטון, וב-8 ביוני 2014 הושבע כנשיא מצרים. מצרים שבהנהגתו יצאה למאבק בגורמי טרור אסלאמיים בסיני שנתמכו על ידי ארגוני טרור ברצועת עזה ובהם החמאס. כחלק מגישתו השלילית של אסיסי כלפי האחים המוסלמים, התחילה חלק מהתקשורת המצרית להאשים את חמאס באירועים שהובילו לפרוץ מבצע "צוק איתן".

בעקבות הדחת מורסי ועלייתו של אסיסי לשלטון במצרים, הפך החמאס בעיני מצרים מידיד לאויב. הצבא המצרי החל להרוס מנהרות הברחה רבות שקישרו בין סיני לרצועת עזה, ועצר את זרם ההברחות. פעולות אלו פגעו קשות בהכנסות החמאס וביכולתו לשלם משכורות לאנשיו. כספים לתמיכה בחמאס עברו אף הם במנהרות הברחה, בשל סירוב בנקים זרים

להעביר כספים באמצעותם לחמאס, בשל חוקים בינלאומיים האוסרים על סיוע לטרור. מצב זה הוביל את החמאס לחדלות פירעון עקב איתשולם משכורות לאנשיו בחודשים מאי-יוני 2014. בעקבות הלחץ הכלכלי, הצטרף החמאס לממשלת אחדות של אש"ף ב-2 ביוני 2014, בהנחה שממשלת האיחוד תשלם גם את המשכורות ברצועה. הרשות מצידה הסכימה לממן רק את פקידי הרשות הפלסטינית בעזה, והתנגדה למימון משכורותיהם של כ-40,000 אנשי חמאס נוספים, שרובם השתייכו לזרוע הצבאית. כפשרה הסכימה קטאר לממן את המשכורות הנוספות, אך ממשלת ישראל שהצהירה על התנגדות למהלך האיחוד יחד עם הרשות הפלסטינית, סיכלה מהלך זה, ומנעה מבנקים את העברת הכסף לרשות, שהוגדרה כישות טרור. בעקבות איתשולם המשכורות, פרצו עימותים פנימיים אלימים ברצועת עזה. להחרפת המצב תרמה העובדה שחודש יולי 2014 חל במקביל לחודש הרמדאן, שבו באופן מסורתי הוצאות משק הבית

צילום: יששכר רואס

בדרך לקרב

האוויר המשיך בתקיפותיו. במסגרת זו נורתה רקטה לאופקים, לאחר חודשים ארוכים שהעיר לא הייתה במעגל האש. למחרת החלו מהומות בירושלים בעקבות הירצחו של הנער הערבי מוחמד אבו חדיר, יום קודם לכן.

ב-3 ביולי החל מאמץ להפסקת אש בתיווך המצרים, אולם מחבלי החמאס הגיבו בידי מתגבר של 55 רקטות ופצמ"רים וגם הערים אופקים ונתיבות הפכו ליעדי תקיפה, בנוסף ליישובי עוטף עזה. באותו היום אף התרחבו העימותים עם ערביי מדינת ישראל ביישובי המשולש, קלנסווה, טייבה, טירה ובאקה אל גרביה.

ביום המחרת, לאחר הבאתו למנוחות של הנער מוחמד אבו חדיר, חודשו המהומות בירושלים ובאזור המשולש והתפשטו צפונה לנצרת, כפר מנדא וערערה, ומאות כבישים ברחבי מדינת ישראל נסגרו לתנועה. לראשונה מאז "עמוד ענן" נורתה רקטה לעבר באר שבע, שיורטה במערכת "כיפת ברזל". רקטות שוגרו לעבר חוף אשקלון, עוטף עזה ואופקים. ב-5 ביולי המשיך ירי הרקטות לעבר עורף מדינת ישראל ורבבות ערבים הפגינו ברחבי הארץ תוך עימותים רבים עם כוחות הביטחון והרס רב לרכוש ציבורי.

לנוכח ירי הרקטות המתגבר מאז תחילת מבצע "שובו אחים" החל צה"ל במבצע צבאי כתגובה, **מבצע "צוק איתן"**.

צילום דובר צה"ל

האדם שבטנק ינוצח.

ופצצות מרגמה מרצועת עזה לעבר ישראל. באותו היום שוגרו 2 רקטות ו-1 פצמ"רים. למחרת חלה הסלמה בידי מהרצועה ו-16 רקטות קסאם התפוצצו בשטחי ישראל. ביום שלישי 1 ביולי, שעות ספורות לאחר מציאת הגופות של שלושת הנערים שנחטפו ונרצחו – גיל-עד, נפתלי ואייל – פתח חיל האוויר הישראלי בתקיפות על מבנים ששימשו לפעילות טרור ועל משגרים מוטמנים. באותו היום נורו לעבר ישראל 20 רקטות, במהלך הלילה נמשך ירי הרקטות וחיל

הפלסטיני עולות על הממוצע. על פי הערכות שונות, מצב זה היה אחת הסיבות שהוביל את החמאס להסלים את פעולותיו נגד ישראל, כדי לאפשר את העברת המשכורות לאנשיו במסגרת הסכם רגיעה. בראשית יולי 2014 הצהיר איש חמאס כי הסדרת נושא המשכורות לאנשיו היא תנאי להפסקת אש.

הרקע המערכתי

שלושה נערים ישראלים נחטפו בגוש עציון ב-12 ביוני 2014 ונרצחו באותו לילה. בעקבות הרצח, שנחשב בתחילה לחטיפה, יצא צה"ל למבצע "שובו אחים". מטרת המבצע היו רחבות יותר מאיתור שלושת החטופים, וכללו פגיעה בתשתיות חמאס ברחבי יהודה ושומרון. במסגרת זו נעצרו למעלה מ-400 מחבלים, מרביתם אנשי חמאס, לרבות כ-50 אסירים ששוחררו בעסקת שליט. בין העצורים היו גם בכירי חמאס, ובהם יו"ר הפרלמנט הפלסטיני, עזיז דוויק, ודובר חמאס לשעבר, חסן יוסף ח'ליל. במהלך המבצע נחשפו מצבורים גדולים של אמצעי לחימה. בשבוע השני של המבצע חשפו לוחמי יחידת (יחידת ההנדסה למשימות מיוחדות) **עשרות מנהרות תת-קרקעיות** שחפרו מחבלים באזור חברון.

במקביל למבצע "שובו אחים" החלו המחבלים, מיום ראשון 29 ביוני, לשגר מדי יום רקטות

פרטי אמל"ח תיקני ואיכותי נגד טנקים (נ"ט) ונגד מטוסים (נ"מ). לצורך השלמת המלאי הציב חמאס בראש סדר העדיפויות שלו את נושא הברחות האמל"ח לרצועה, לרבות של נשק שמקורו באיראן. בחמאס הושקעו מאמצים רבים בבניית רשתות הברחה, תוך התמקדות במדינות כמו סודאן, לוב, ומדינות נוספות, כאשר נתיב ההברחה מתחיל בהן ועובר דרך סיני, עד הגיעו בסופו של דבר לרצועה. בפועל ולמרות המאמצים בתחום זה, היקף האמל"ח שהצליח חמאס להבריח לרצועה, לאחר מבצע "עמוד ענן", היה מצומצם בהשוואה להיקפו לפניו. ברקע לכך פעילות של סיכול, לרבות מצד כוחות הביטחון המצריים, שהחלה מסוף 2012 ותחילת 2013, למניעת הברחות לרצועה דרך מרחב סיני. מניעה זו נעשתה באמצעות סיכול משלוחים, שיבוש רשתות הברחה, ופעילות חלקית נגד מנהרות הברחה.

ב. במקביל ונוכח הקשיים שנערמו על מאמציו להברחות אמל"ח, פנה חמאס לשדרוג היכולות לייצור עצמי של אמל"ח ברצועה. במסגרת זו נרכשו והוכנסו לרצועה אמצעים טכנולוגיים חדישים וחומרי גלם חדשניים, כולל ממדינות במזרח אסיה, ואף הובאו לרצועה מומחים בתחומים אלה, כדי לסייע לחמאס בפיתוח. בכלל זאת שודרגו הרקטות מייצור מקומי להגדלת הטווחים מעבר ל-50-70 ק"מ, לשיפור דיוק הפגיעה ולהגדלת כוח ההרס שלהן.

ג. לצד ההתחמשות והגדלת המלאים, פעל חמאס לשדרוג יכולותיה של הזרוע הצבאית שלו, באמצעות הוצאת עשרות פעילים לאימונים ולהכשרות, כולל בחו"ל, ועל ידי אימוץ ופיתוח מתווי פעילות נוספים. בין אלה יוזכרו: פיתוח פעילות בתווך הימי, שביטוי לכך ניתן בניסיון הפיגוע סמוך לזיקים (8 ביולי 2014) באמצעות חדירה מהים, ופיתוח התווך האווירי, כדוגמת הניסיון לייצר כטב"ם (כלי טייס בלתי מאויש) והפיכתו לכלי תופת, באמצעות העמסתו בחומרי נפץ.

בנוסף רוכז בחמאס מאמץ עצום בפיתוח התווך התת-קרקעי. השטח יועד להוות בסיס למפקדת הזרוע הצבאית של החמאס, להוות בסיס לוגיסטי עיקרי לחימה במרחב ולהכיל את כל גורמי ההספקה, החימוש והרפואה הדרושים, ולהוות בסיס מנוחה והדרכה למחבלים לפני ביצוע משימות ולאחריהן.

מטרות מבצע "צוק איתן"

א. הגנת מדינת ישראל בכלל ויישובי הדרום בפרט, מפני פיגועים היוצאים מרצועת עזה ובכלל זה: ירי תלול מסלול, וחדירות מחבלים מהים האוויר והיבשה.
 ב. הפסקת ירי התלול מסלול מרצועת עזה לעבר מדינת ישראל.
 ג. השמדת מנהרות החמאס ברצועת עזה – מטרה שנוספה לקראת השלב הקרקעי של המבצע.

צילום: דובר צה"ל

מאפייניו של חיל השיריון

האויב

סדר הכוחות

לחמאס שש חטיבות בערים ובעיירות המרכזיות ברצועת עזה: עזה, ח'אן יונס, ג'בליה, בית חנון, בית לאהיה ורפיח. 3 חטיבות מרחביות (לבניין הכוח): דרום, מרכז וצפון – האחראיות על אספקה והדרכה, ויכולות לצוות ולארגן מסגרות לחומות.

עוצמה:

כ-25,000 מחבלים לפי הפירוט הבא:
 • גדודי עז א-דין אל-קסאם: 15,000 איש – הזרוע הצבאית של החמאס.
 • הכוח המבצעי-התקפי: 6,000 איש.
 • ה"מוראביטון": מספר אלפים (עורף של סיענים ולוגיסטיקה).

אמצעי לחימה

• 10,000 רקטות, מהן כ-1,000 בינוניות וארוכות טווח, לפי הפירוט הבא:
 • כמה מאות רקטות לטווחים של עד 80 ק"מ (שהטווח שלהן מגיע עד לתל אביב ומרחב גוש דן ועד לירושלים).
 • כמה אלפי רקטות לטווחים של עד 40 ק"מ (שהטווח שלהן מגיע עד לבאר שבע, אשדוד,

צילום: יששכר רואס

טנק צופה אל סג'עייה שברצועת עזה

"מבצע צוק איתן" נועד להימשך עד להשגת מטרתו – להשיב לאזרחי ישראל את השקט לתקופה ממושכת, תוך פגיעה משמעותית בתשתיות חמאס ושאר ארגוני הטרור ברצועת עזה".

תוכנית מבצע "צוק איתן"

המשימה:

פיקוד הדרום יגן במרחבו, ישתלט על המנהרות ההתקפיות וישמיד אותן, על מנת לחזק את ההרתעה ולהקנות ביטחון לתושבי הדרום. המבצע הוכר כמבצע פיקודי ופיקד עליו מפקד פיקוד הדרום האלוף סמי תורג'מן ממפקדת הפיקוד בבאר שבע. גורמים של חיל האוויר, המטכ"ל והשב"כ הצטרפו למפקדת פיקוד הדרום ושולבו בצוותי מודיעין ותקיפה משותפים לצורך המבצע.

הכוחות השריון במבצע:

- קצין השריון הראשי, תא"ל שמואל אולנסקי.
- מפקד אוגדת עזה תא"ל מיקי אדלשטיין.
- מפקד אוגדת הפלדה (162) תא"ל נדב פדן.
- מפקד אוגדת "געש" (36) תא"ל יצחק תורג'מן.

חטיבות שריון סדירות ובמילואים

- חטיבה 7 בפיקוד אל"ם נדב לוטן.
- חטיבה 188 בפיקוד אל"ם תומר יפוח.
- חטיבה 401 בפיקוד אל"ם סער צור.
- חטיבה 460 בפיקוד אל"ם גיא חסון.
- ועוד חטיבות מילואים.

צוערי ההשלמה לקצונה שימשו מפקדי טנקים, ואלה שרק סיימו את שלב הטירונות והמקצועות עזרו באבטחת שטחי הכינוס. "נערך גיוס לשריון במהלך המבצע ושלב הטירונות התבצע כרגיל. לעומת זאת נאלץ חיל השריון לדחות ולקצר את ההכשרות והן התחילו רק עם תום הלחימה. חשוב לומר שהלוחמים בהכשרות לקחו חלק משמעותי במבצע, ותרמו להם יותר משבוע נוסף בקורס.

הארגון לקרב

כל ארבע חטיבות השריון הסדירות של צה"ל: 7, 188, 401 ו-460, ועוד חטיבות מילואים: נטלו חלק במבצע (חיילי חטיבות המילואים החליפו את הסדירים בקווים בצפון ובדרום ושחררו אותם להשתתף במבצע). בסך הכל כ-500 טנקים, מתוכם כ-100 טנקי מרכבה סימן 4 עם מערכת הגנה אקטיבית "מעיל רוח" ובנוסף עוד נגמ"שים כבדים (110 "אכזריות" ו-200 "נמרים"). כאשר המבצע החל השריון "נתפס" בתקופת מעבר ארגוני – היחידות הסדירות היו בתהליך של ארגון מחדש לצוותי קרב גדודיים (צק"ג) במבנה "עוז". צק"ג במבנה החדש כולל:

- פלוגת טנקים מילואים.
- פלוגת חרמ"ש מילואים.
- פלוגה מסייעת סדירה הכוללת: סוללה בת 4 מרגמות 81 מ"מ מ"מ מתנייעת על נגמ"שים, מחלקת סיור על גבי נגמ"שים ומחלקת תצפיות על גבי ג'יפים.

כל 6 חטיבות החי"ר שנטלו חלק במבצע – גולני, צנחנים, גבעתי, נח"ל, בה"ד 1 ובית הספר למ"כים – פעלו כצוותי-קרב וקיבלו כל אחת גדוד טנקים.

המערכה האווירית 17-18 ביולי 2014

הפעילות המבצעית בשלב הראשון התאפיינה בעיקר בתקיפות והפצצות מן האוויר שביצע חיל האוויר הישראלי, וכן תקיפות מהים וכמה תקיפות ארטילריות. התקפות צה"ל כווננו אל עבר תשתיות טרור, משגרים מוטמנים, מפקדות, מחסני אמל"ח, מנהרות תת-קרקעיות וכן בתים של מחבלים בכירים בחמאס ובג'יהאד האסלאמי.

המחבלים ירו מדי יום יותר מ-120 רקטות אל עבר עוטף עזה, יישובי הדרום, השפלה וגוש דן, ולעתים אף רחוק יותר לאזורים כמו השרון, זיכרון יעקב, דימונה וירושלים. חמאס שיגר רקטות גם מבתי ספר, בתי חולים וכן ממתקנים של אונו"א, תוך שימוש באזרחים כמגן אנושי.

הכנות השריון למבצע

המבצע התחיל מיד עם סיום קורס קציני שריון וקורס צוות-מחלקה-פלוגה (צמ"פ), וחטיבה 460 נקראה לחזית. פתיחת ההכשרות החדשות בבית הספר לשריון נדחתה, המיועדים לקורס מפקדי טנקים שימשו כאנשי צוות בטנק,

העברת אמצעי אש אחרים. כוחות ההנדסה היו בליבת הפעילות לצורכי איתור, חשיפה והשמדה של המנהרות ההתקפיות, כאשר כוחות החי"ר והשריון מאבטחים אותם. המהלך הביא לפגיעה ב-32 מנהרות התקפיות אך כמעט לא פעל נגד מערך המנהור העיקרי של המחבלים בעומק הרצועה.

עם הגעת כוחות השריון המובילים לקצוות אשר שוערו כתחילת המנהרות בעומק שטח רצועת עזה, הם נעצרו ונערכו לשהייה ממושכת בשטח עד לסיום העבודות ההנדסיות של איתור המנהרות ההתקפיות ונטרולן. שהייה זו אשר נעשתה ב"מגננים" שבהם התקבלה ההספקה, בוצעו תיקונים בכלים ואף שימשו למנוחה, הייתה בעייתית והפכה לנקודת תורפה. הלחימה הפכה להיות סטטית כמו במלחמת העולם הראשונה, מאה שנים קודם. בלחימה סטטית התאפשר למחבלים לחזור לעמדות שאותן נטשו עם התקדמות כוחות צה"ל, ואף לבנות עמדות חדשות בטווחי צליפה ונ"ט מכוחותינו ולהפכם למטרות לירי מרגמות שגבה קורבנות. במשך עשרים ימי הפשיטה הקרקעית התנהל דו־קרב שוחק בין חיילי השריון שחסו מאחורי סוללות העפר במגננים לבין המחבלים שניצלו את השטח הבנוי מסביבם לניסיונות פגיעה וחטיפת חיילים בלילה, בשעות הדמדומים או עם שחר. יחידות השריון השתמשו פעמים רבות במגננים כשטח בסיס וממנו יצאו לפשיטות חפשי-השמד וחזרו אליהם.

הפשיטות הקרקעיות הביאו את כוחות צה"ל לעומק שלא עלה על 3 ק"מ בתוך הרצועה. קרבות משמעותיים התרחשו בעיקר בסג'עיה בבית חנון וברפיח. במקומות אחרים כמו בית חנון ג'בליה וחזעה ביצע צה"ל פעולות מקומיות בלבד. נוכחות השריון אפשרה העתקה מהירה של כוחות מגזרה לגזרה לטיפול בבעיות בלתי צפויות או להכרעת נקודת התנגדות ספציפית. כך קרה, לדוגמה, עם הנעת חטיבה 401 מבית הליה לבית חנון ועם גדוד 53 ("סופה") ממועזי לסג'עיה.

המשך השהייה בשטח במצב סטטי גרם לירי רב על הטנקים וכלי הרק"ם אחרים, לאחר שהמחבלים כאמור התעשתו ושבו לעמדותיהם תוך הפעלת צלפים וחוליות נ"ט.

ב-3 באוגוסט סיימו כוחות פיקוד הדרום (ובהם כוחות השריון) להשמיד כמעט את כל מנהרות החדירה, ובתוך יממה שבו לשטחנו ונערכו מחדש מסביב לרצועה. בכך תם חלק זה של המבצע.

תוצאות

אבדות: לצה"ל היו במהלך ימי הלחימה 64 חיילים הרוגים. בנוסף היו 4 אזרחים הרוגים (מהם, עובד זר 1 ובדווי במאהל). 511 פצועים, בהם 93 קצינים – 34 מדרגת סרן ומעלה. בתוך כך לשריון היו 14 הרוגים – אף לא אחד מהם נגרם כתוצאה מחדירתו של טנק. בסוף המבצע היו לשריון 54 פצועים מאושפזים מתוכם 40 פצועים קל.

צילום: יששכר האס

בדרך לחימה

בגדודים אלו גם הוסיפו למפקדת הגדוד סמג"ד ב' ועוד קמ"ן.

המערכה הקרקעית, 17 ביולי - 5 באוגוסט

הפעילות המבצעית בשלב השני החלה ב-17 ביולי בשעות הערב, וכוחות צה"ל פתחו במתקפה קרקעית ברצועת עזה, לכיבוש מרחב המנהרות ההתקפיות. שלוש האוגדות תקפו במקביל:

אוגדה 162 בפיקוד תא"ל נדב פדן ובהרכב 3 חטיבות חי"ר, וחטיבת שריון, פשטה בצפון-מזרח הרצועה במרחב בית חנון, הכפר ג'באליה ובית לאהיה.

אוגדה 36 בפיקוד תא"ל איציק תורג'מן ובהרכב 4 חטיבות: שתיים חי"ר, ושתי חטיבות השריון פשטה במרכז הרצועה במרחב אל-מע'אזי, בריג', נוציראת, זיתון וסג'עיה.

אוגדת עזה בפיקוד תא"ל מיקי אדלשטיין ובהרכב וחטיבת שריון פשטה בדרום-מערב הרצועה במרחב דיר-אל-בלח, חירבת א'חזעה, בני סוהילה, עבסאן, רפיח.

מרגע הינתן הפקודה להתקפה הקרקעית במוצאי 17 ביולי עבר זמן קצר בלבד עד אשר הגיעו כל הכוחות ליעדיהם. ביצורי המחבלים אוגפו ומכשוליהם נעקפו בהתאם למודיעין המקדים, ואילו ההכנה האווירית המקדימה יחד עם עוצמת האש האווירית והשריונאית, שהונחתה תוך כדי התקדמות על כל עמדה קיימת

צילום: יששכר רואס

- מה האופן הנכון לפעול כנגד ניסיונות חדירת מחבלים לשטחנו, כאשר במקביל כוחותינו לוחמים בתוך שטח האויב, או כיצד עוברים ללא נזקים ממצב בט"ש למצב מלחמה?
- האם נכונה שיטת ה"מגנים" בלב שטח עוי? וכיצד מתגברים על נקודות התורפה בהם? יחד עם זאת, כמות המחבלים שחיסלו הטנקים לעומת כמות הנפגעים הזעומה של השריון, ביחס לחילות המסתערים האחרים, מצביעה באופן ברור על יתרוננו המובהק של הטנק גם בשדה הקרב נגד מחבלים אל מול אפשרויות אחרות. במחיר של 20 אחוזים מההרוגים ו-10 אחוזים מהפצועים, חוסלו 60 אחוזים מהמחבלים. אם ננקה ממספר זה את חיילי השריון שנהרגו בשטחי הכינוס או בתוך שטח מדינת ישראל ולא נכנסו לרצועה, המספרים יהיו עוד יותר מדהימים. לשריונרים לא הייתה מעולם תהיה בנוגע למקום הטנק במערכה, גם כשהלחימה עברה לשטחים סגורים ובשיטות גרילה. הטנקים הוכיחו במבצע את היעילות שלהם לטווחים קצרים במתן אש משמעותית שתפגע באויב, או לחלופין תרתיע אותו ותגרום לו להסתתר במחילות, כך שתיווצר סביבת לחימה סטרילית עבור שאר הכוחות. נקווה כי ממצאים אלו יכוונו את תכנית בניין הכוח של צה"ל בעתיד ויחזירו לשריון את המשאבים הדרושים לחיזוקו בעתיד לנוכח האתגרים הצפויים לנו מעבר לאופק.

צילום: דובר צה"ל

מפקד פיקוד הדרום האלוף סמי תורג'מן

- יכולת הפעלת השריון באמצעות מערכות השר"ב של מענ"ק ו"משואה" הייתה אולי **הבשורה החשובה ביותר** במבצע זה. המשמעות הייתה זמינות מידית של טנקים, על עוצמת האש שהם מפיקים ודיוקה, למפקדים ברמות השונות, תוך עבודה על תמונת מצב משותפת ומתן הנחיות ובקרה באופן שוטף ואפקטיבי.
- אמנם עלו גם מספר שאלות לדיון וחשיבה נוספת בעקבות "צוק איתן" כמו:
- האם שילוב פלוגות מילואים בגדודים סדירים הינו צעד יעיל?
 - מה היחס וכיצד מתנהגים בשטחי כינוס המאוימים באש תלולת מסלול ותקיפות רקעיות?

טנק מרכבה סימן 4. לא כדאי להתחיל איתו

השריון חיסל במהלך המבצע למעלה מ-500 מחבלים. רוב אבודות המחבלים במבצע נגרמו מפעולת השריון.

משמעויות ומסקנות ראשוניות

במהלך המבצע ירו הטנקים כ-22,500 כדורי תותח, כמחציתם מסוג "חלול". ההישג המשמעותי ביותר, היה הזיהוי וההשמדה של האויב. מטרת התמרון הקרקעי הייתה גילוי והריסת מנהרות, אך גם הרג מחבלים והריסת תשתיות הייתה חשיבות רבה.

הימים שבהם נרשמה כמות ירי הטנקים הרבה ביותר הם 21-23 ביולי, כאשר ב-22 בחודש נורו 3,746 פגזים. אפשר למצוא הסבר לכמות הפגזים הגבוהה שנורו בתקופה זו בעובדה שאלה היו הימים הראשונים של התמרון הקרקעי ברצועה ובהם נערך הקרב הקשה בשכונת סג'עיה. "הטנקים הובילו את הלחימה לעבר קו הבתים הראשון וסייעו לכוחות בעומק השטח בעת הצורך.

מתחילת המבצע ועד ליציאת צה"ל מתוך שטח הרצועה הפכו הטנקים לאמל"ח מבוקש ביותר של מג"דים ומח"טים חי"ר, שרצו להפעיל אפילו עוד יותר את הטנקים. הסתבר להם כי זהו כוח אש משמעותי, ממוגן, שיכול לצלוח שטח בצורה מהירה ובטוחה. גדודי הטנקים היו בין הכוחות הראשונים שנכנסו והובילו את הלחימה. הוברר ששום אמצעי שבידי המחבלים לא יכול לעצור את טנק המרכבה עם מערכת "מעיל רוח", שגם אם יורים עליו הוא לא מושבת.

גאווה לאומית

**התעשייה האווירית לישראל
מברכת את חיל השריון
מפקדיו וחיליו בפרוס
השנה החדשה ויום החיל
בברכת שנה טובה ובטוחה**

אנו בתעשייה האווירית גאים לספק לחיל
השריון את הטכנולוגיות והפתרונות
המתקדמים ביותר להעצמתו
ולמוכנותו למול אתגרי
ההווה והעתיד.

www.iai.co.il

התעשייה האווירית לישראל